

Viktor Vejnik

Dva svety – dve vedy

alebo
Prečo verím v Boha

Vedecké skúmanie prejavov duchovného sveta

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Viktor Vejník

Dva svety – dve vedy

alebo

Prečo verím v Boha

Vedecké skúmanie prejavov
duchovného sveta

Copyright © A. A. Vejník, 2000
Translation © Iva Vranská Rojková, 2016

Slovak Edition © Iva Vranská Rojková with Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava 2016
e-mail: vranska.knihy@gmail.com,
vsss@stonline.sk,
<http://www.vsss.sk>

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Ruský originál knihy vyšiel s blahoslovením pravoslávneho Metropolitu Minského
a Sluckého, patriarchálneho exzarchu celého Bieloruska Filareta.

Albert-Viktor Jozefovič Vejník: Dva svety – dve vedy alebo Prečo verím v Boha
Z ruského originálu Počemu ja verju v Boga
(Minsk, Vydavateľstvo Bieloruského exarchátu, 2000)
preložila Iva Vranská Rojková
Zodpovedná redaktorka: Jana Tomášová
Obálku graficky spracovala: Jana Satková
Fotografia na obálke: Iva Vranská Rojková
Sadzba: Jana Satková
Tlač: P+M Turany
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-938-1

— EDIČNÉ POZNÁMKY: —

- 1) Citáty zo Svätého Písma sú v origináli použité z ruského pravoslávneho prekladu cirkevno-slovanského Svätého Písma. Toto pravoslávne Sväté Písmo zatiaľ nie je do slovenčiny preložené. Preklad citátov Nového Zákona vznikol na základe pravoslávneho Evanjeliáru (z roku 2013) a opiera sa o cirkevno-slovanský originál Nového Zákona a o jeho český preklad (z roku 1897). Preklad citátov zo Starého Zákona vznikol porovnávaním cirkevno-slovanského originálu a viacerých prekladov Svätého Písma do slovenčiny. Prosím, ospravedlňte prípadné nepresnosti, ku ktorým napriek snahe o vernosť prekladu mohlo dôjsť.
- 2) Písanie veľkých začiatočných písmen v niektorých slovách je prispôbené ruskému originálu, čiže dáva názvom a zámenám taký tvar alebo význam, aký im pripísal autor.
- 3) Autor napísal knihu v pravoslávnom prostredí a v niektorých tvrdeniach interpretuje pravoslávne teologické tézy. Z dôvodu ich nepochopenia by mohlo dôjsť ku konfliktnému vnímaniu autora čitateľom a nepriaznivo ovplyvniť čitateľské vnímanie prelomového a jedinečného Vejnikovho objavu. Preto sú v slovenskom preklade niektoré konštatácie doplnené poznámkami a vysvetľivkami, ktoré vysvetľujú teologické rozdiely vnímania konkrétnych skutočností a javov v ruskom a slovenskom konfesijne odlišnom prostredí.

Hospodin Boh nepochopiteľne múdрым a presvedčivým spôsobom povedal svoje posledné a rozhodujúce slovo práve jazykom vedy, na ktorý si teraz privyklo ľudské ucho. Teraz je na samotnom človeku, aby počul. A kto začuje, ten sa nevyhnutne zamyslí, že toto slovo je zrejme posledné (a aj naša šanca), pričom visíme nad priepasťou.

Viktor Vejnik

Pár slov na úvod slovenského Vydania...

Jestvuje harmónia medzi materialistickým a idealistickým náhľadom na svet? Medzi vedou a vierou? S touto dôležitou filozofickou otázkou sa stretávame v diele mnohých svetových vedcov. Zaradil sa medzi nich aj vedec-mysliteľ **profesor Viktor (Albert) Jozefovič Vejník**. *Náboženstvo a veda sa vzájomne nepopierajú, ale sa dopĺňajú* – takto by mohol znieť základný odkaz knihy *Dva svety – dve vedy alebo Prečo verím v Boha*, ktorej autorom je tento vynikajúci bieloruský bádateľ z oblasti teórie zlievarenských procesov, prenosu tepla a termodynamiky, člen-korešpondent Bieloruskej akadémie vied a doktor technických vied. Kniha predstavuje prelomovú novú vedu, ktorá **prvýkrát v histórii nedvojzmyselne zjednocuje v jeden celok materiálny a duchovný svet**, pričom zasahuje a harmonizuje všetky spoločenské i vedné oblasti **a prináša aj principiálne nové ponímanie človeka**.

Týmto počínom vedec dokazuje, že nepatrí len medzi špičky bieloruskej a ruskej vedy, ale je aj významným filozofom a mysliteľom, ktorý vďaka svojmu jedinečnému talentu dokáže teóriu z mnohých strán podporiť i na základe praktického bádania. Vejníkova *Všeobecná teória prírody* je plodom Svätého Písma a je podložená výskumom a vedeckými dôkazmi. Vejník oprel svoj výskum o jedinečný a zamŕiavaný objav Ivana Panina, ktorý dokazuje, že originálne texty Biblie sú absolútne pravdivé. Z nich pramení celkom nové ponímanie človeka aj originálne hypotézy o materiálnosti priestoru a času a možnosti meniť ich vlastnosti; o automatických mechanizmoch vplyvu narušenia duchovných zákonov na ľudské zdravie; o materiálnom charaktere myšlienky; o tom, že mo-

zog nie je orgánom tvorby myšlienok; o úlohe srdca ako orgánu citov; o mieste prebývania duše; o význame panenstva a telegónii, čiže o genetickom zápise prvého partnera do organizmu ženy...

Kniha *Dva svety – dve vedy, alebo Prečo verím v Boha* je systematizovaným výberom populárno-vedeckých a filozofických článkov autora, ktoré v logickom slede postupne principiálne objasňujú všetky aspekty jeho *Všeobecnej teórie prírody*. Začína filozofickou analýzou dobra a zla, slobody vôle, pokračuje tajomstvami zdravia, pátraním po zdroji ľudskej myšlienky, otázkami vzniku sveta, novou definíciou času a priestoru, stavebnými prvkami sveta a vesmíru, presahom do informatiky, víziami smerovania civilizácie, končiac praktickými pokusmi dokazujúcimi platnosť teórie. Vejník sa v textoch neustále opiera a odkazuje na svoje nosné dielo *Termodynamika reálnych procesov*, v ktorom si záujemcovia môžu Vejníkove tézy detailne preveriť i z vedecko-teoretického hľadiska alebo pomocou reprodukovateľných fyzikálnych pokusov.

Vejníkova vedecká práca vracia náš moderný svet ku kresťanským koreňom ako k východiskovej pravde. Stáva sa aj dôležitým duchovným poradcom pri vnímaní moderných anomálnych javov (UFO, poltergeist...) ale i mágie, čarodejníctva, povier, ktoré sú prejavmi démonických síl a odvekého boja o ľudskú dušu. V chaose súčasných udalostí a deštruovaného hodnotového systému je užitočnou orientačnou pomôckou preukazujúcou žiaduci návrat ľudstva k pôvodným, čistým kresťanským prameňom a k tradičným hodnotám. Božie zákony totiž pôsobia – nezávisle od nášho svetonázoru. Je preto prínosné ich pochopiť, aby sme na našich životných cestách nekráčali proti nim, ale s ich pomocou.

Iva Vranská Rojková

Predslov autora

„*Rusko sa spasí tvorivosťou* – obnovenou náboženskou vierou (v hraniciach pravoslávneho kresťanstva), novým ponímaním človeka, novou politickou stavbou, novými sociálnymi ideami...“ Tieto slová patria význačnému ruskému mysliteľovi, filozofovi, odborníkovi na štátne vedy, historikovi náboženstva a kultúry Ivanovi Alexandrovičovi Iljinovi (1883-1954).

Zavrhuje racionalistickú vedu Západu. Podľa jeho slov západná veda tým, že nevie použiť „nič, okrem zmyslového pozorovania, experimentu a analýzy, je veda duchovne slepá: nevidí predmet, ale pozoruje len jeho obal; jej dotyk zabíja živý obsah predmetu; viazne v čiastkach a kúsočkoch a nemá silu pozdvihnúť sa k pozorovaniu celku“.

„Poslaním ruskej vedy nie je napodobňovať západnú učenosť, ani v oblasti výskumu, ani v oblasti ponímania sveta. Jej poslaním je vytvárať *vlastné vnímanie sveta, vlastný výskum*. Každý skutočný, tvorivý výskumník vždy vytvára *svoju novú metódu*... Poslanie ruského vedca nespočíva v tom, aby bol remeselníkom a účtovníkom javu, ale je celým svojim založením predurčený na to, aby bol *umelcom* v skúmaní; zodpovedným improvizátorom, slobodným pionierom poznania... Jeho veda sa má stať vedou tvorivého pozorovania – nemá odstrániť logiku, ale ju má naplniť živou názornosťou; nemá pošliapať fakty a zákony, ale *uzrieť celostný predmet*, ktorý je za nimi skrytý.“

„Obrodiť Rusko môže len nová idea: môžu ju vytvoriť len obnovené duše...“ „Ruská idea je idea srdca. Idea *pozorujúceho srdca*. Srdca, ktoré pozoruje *slobodne a vecne* a svoje videnie odovzdáva vôli, aby konala a rozmýšľala. Ruská idea tvrdí, že hlavná v živote je lás-

ka a že práve láskou sa buduje súčasný život na zemi, lebo z lásky sa rodí viera a všetka kultúra ducha. Rusko-slovanská duša, oddávna a organicky náchylná k *citu*, *spolucíteniu a добрote*, túto ideu *historicky prijala* od kresťanstva, odpovedala *srdcom* na Božiu Dobrú zvesť, na hlavné Božie prikázanie, a uverila, že „Boh je láska“. „*Láska* je základná duchovno-tvorivá sila ruskej duše.“

Široký prienik západnej kultúry a vedy riadenej necitlivým rozumom – od čias Ivana Hrozného a najmä Petra Veľkého – zmešnil na Svätej Rusi vzťah medzi srdcom a rozumom, citom a poznáním v prospech posledne menovaného, a došlo k veľkému odstúpeniu od viery zavŕšenému katastrofou, ktorú teraz pozorujeme. Je nemysliteľné vrátiť sa k predchádzajúcej srdečnej duchovnosti, to jest, obnoviť dušu, ak sa neprekonajú tie nazhromaždené ľsti a lži, ktoré so sebou priniesol západný materializmus a ateizmus. A prekonať ich možno, len ak sa obrátíme k hlavnému prameňu Božej Dobrej zvesti – k Svätému Písmu, lebo je obrátené práve k *srdcu* človeka, k jeho *citu*, ktorý rodí *lásku a vieru*. V Písme sa pamätá aj na ohraňené *minimum* skutočne prírodovedeckých poznatkov, je ich nevyhnutné množstvo a dostatok na to, aby sme sa s nastolenou úlohou vyrovnali.

Rozhodujúci význam v tejto otázke má najväčší objav súčasnosti, vytvorený geniálnym ruským vedcom Ivanom Paninom (1855–1942). Ten prísne matematicky dokázal, že kanonickú Bibliu Sám Hospodin do poslednej čiarky doslova „vlozil do hláv“ ľudí, ktorí ju písali. Čiže Biblia je, ako i Boh, absolútne pravdivá a je potrebné jej neochvejne veriť. Preto, aby sme po novom správne pochopili stavbu sveta a človeka, sme povinní vziať si za základ prírodovedecké texty Svätého Písma. Za novým ponímaním sveta a človeka majú nevyhnutne nasledovať aj nové idey politickej a sociálnej výstavby.

Za najdôležitejšie je potrebné považovať texty, ktoré dávajú úplne nový zmysel známym fyzikálnym pojmom – času a priestoru. Na

tomto základe je postavená nová veda – všeobecná teória (Общая теория – ОТ) prírody. Obsahuje rad predtým neznámych zákonov, ktoré objasňujú fakt jestvovania neviditeľného duchovného sveta paralelného s naším, a umožňujú poskytnúť jednoduchý a jasný teoretický aj experimentálny výklad mnohých iných biblických textov, ktoré sa predtým zdali nepochopiteľné alebo dokonca spochybniteľné. Napríklad, objasnilo sa, ako „Filipa uchytil Hospodinov Anjel a eunuch ho nevidel... A Filip sa ocitol v Azote“ (Skutky apoštolov 8:39-40); ako sa pri potope do nevelkej archy spravodlivého Noema mohlo pomestiť také množstvo „párov čistých i nečistých“ zvierat spolu s pre ne potrebnou potravou; ako v čase bitky v Gavaone „stálo slnko uprostred neba a neponáhľalo sa k západu takmer celý deň“ (Kniha Jozuova 10:13), atď.

Na tomto pozadí I. A. Iljin výborne osvetľuje spomenutú umeľosť, formálnosť a jednostrannosť západných vedeckých teórií predovšetkým nezmyselnosť a chybnosť teórie relativity a neudržateľnosť kvantovej mechaniky. Tá totiž nevychádza z pozorovanej prírody, ale z uhádnutých matematických rovníc, ktorým sa potom snažili dať nejaký fyzikálny zmysel a podobne.

Táto kniha obsahuje niektoré články, ktoré v populárnej forme z pozície novej teórie vysvetľujú najdôležitejšie fyzikálne stránky duchovnej problematiky, späté s neviditeľným paralelným svetom. Tieto články v priebehu posledných štyroch rokov autor publikoval v rôznych časopisoch a novinách, predovšetkým v *Pravoslávnom slove*, v časopise *Svetlo (Príroda a človek)*, v almanachu *Nemôže byť a iných*. Stručne sa dotýkajú histórie otázky a experimentálneho potvrdenia OT (1. a 14. kapitola), ďalej sa dostatočne podrobne hovorí o objave Ivana Panina a o podriadenej úlohe vedy vo vzťahu k náboženstvu (2. kapitola), o vede rozumu a vede srdca (3. kapitola), atď.

OT pomohla nanovo poňať ľudskú prirodzenosť (4. kapitola) a umožnila opísať udivujúce automaticky fungujúce mechanizmy,

ktoré stavajú fyzické zdravie do závislosti od duchovného (5., 6. kapitola). Ukázalo sa, že materializmus a ateizmus sú vybudované na falošnom základe prostredníctvom ľstivej zámery pojmov: vedome sa nesprávne stanovila podstata matérie (2. kapitola) a z tohto mýtu sa vyvodil lživý záver o prvotnosti hmoty a druhotnosti ducha, o tom, že hmotný mozog vytvára myšlienku (6. kapitola), že živé vzniklo z neživého v procese evolúcie (6. a 7. kapitola). Z nového chápania času vyplýva, že svet bol stvorený, a to stvorený práve za šesť dní (7. kapitola). Nové ponímanie priestoru vyžaduje po novom nazrieť na štruktúru stavby sveta (8. kapitola).

Osobitá pozornosť je však venovaná problému neviditeľného paralelného duchovného sveta zla, ktorý vytvára všetky tzv. anomálne javy, čo nás dnes na každom kroku sprevádzajú v dôsledku nášho katastrofického odstúpenia od viery, a my, nezaštitení vierou a kresťanským vedomím, nie sme schopní pochopiť princíp a vzdorovať besovským útokom (9. – 13. kapitola). Pomoc môže poskytnúť náuka *apologetika*, určená na záštitu kresťanského učenia, kresťanskej viery a Cirkvi. Od prvých storočí kresťanstva sa apologetika vyvíjala súčasne s rozvojom filozofie, vedy a techniky. Tragická situácia, ktorá sa vytvorila v súčasnej epoche vedecko-technickej revolúcie, vyžaduje pri výklade tejto disciplíny nové prístupy a vklad nových poznatkov. Tu sú predstavené v podobe jednotlivých štúdií, ochraňujúcich Pravoslávie pred útokmi racionalistického bezduchovného sveta – ateizmu, materializmu a evolucionizmu.

Ak niekoho z čitateľov privedie táto kniha k blahodarným *myšlienkam* a dotkne sa mu *srdca*, nech, prosím, spomenie v modlitbe meno jej autora na úžitok jeho i svojej duše.

9. júla 1994
Viktor Vejník

Zo životopisu autora

Viktor (Albert) Jozefovič Vejnik (1919 – 1996), doktor technických vied (1953), profesor (1955), člen-korešpondent Akadémie vied Bieloruskej SSR (1956) je vynikajúci bieloruský vedec v oblasti teórie zlievarenských procesov, prenosu tepla a termodynamiky. Vedecké bádanie ho priviedlo k viere v Boha a k novému rozmeru výskumu. Množstvo hrozieb, zákazov, násilia nezlomili ducha vedca. Odhodlane pokračoval v práci a 41 rokov úporne bojoval so sovietskou vedou za právo publikovať svoje prelomové idey zhrnuté vo vedeckej štúdii *Termodynamika reálnych procesov*. Napriek mnohým významným technickým objavom, oceneniam na poli termodynamiky a zlievarenstva i najvyšším vedeckým titulom a hodnostiam smel svoje nosné dielo publikovať až po páde sovietskeho režimu v roku 1991. V jeho práci možno nájsť záplavu ideí, čakajúcich na svoje naplnenie vo vede a technike. Je originálnym kvalitatívnym obohatením pre vedeckých pracovníkov početných spoločensko-vedných aj vedecko-technických disciplín ale i laikov. Má množstvo nadšencov, ale i neprajníkov. Pre prelomovosť učenia a novú vedeckú paradigmu oficiálna veda (uplatňujúc pud sebazáchovy) zahŕňa Vejnika kritikou alebo omnoho účinnejším mlčaním. Pri aktívnej prezentácii svojej novej vedy autorova životná cesta skončila tragicky – 24. 11. 1996 ho zabilo auto. Podozrenie, že nešlo o náhodu zvyšuje fakt, že mesiac pred smrťou sa ho úmyselne pokúšalo zraziť iné vozidlo, vtedy dokázal včas zareagovať a priam zázrakom vyviaznuť bez vážnejších zranení.

Cesta Viktora Vejnika k Bohu viedla cez vedu. Jeho práce pomohli mnohým uvažujúcim ľuďom získať vieru, zjednotiť vo svojom srdci vedu a náboženstvo – pomohli im nájsť pravdu.

1. kapitola

Aké otázky kladú novinári¹

– Albert Jozefovič, vy – známy bieloruský vedec, člen Akadémie vied, profesor, autor desiatok vedeckých kníh a stoviek článkov, vydaných v mnohých štátoch sveta, ste boli dlhý čas známy ako jeden z najserióznejších a najdôslednejších bádateľov anomálnych javov – ako sú UFO, poltergeist, parasenzibilistické a parapsychologické javy – termodynamickými metódami. Zaoberali ste sa nimi už vtedy, keď sa na všetky tieto javy vzťahoval tajný zákaz. V tejto oblasti máte aj nemálo publikovaných prác. Dnes ste zmenili svoju pozíciu na úplne protikladnú a stali ste sa najvážnejším a najdôslednejším protivníkom týchto javov, máte k nim ostro odmietaný vzťah. Čo je toho príčinou? Objasnite nám to, prosím.

– Hlbokosiahla otázka – dotýka sa samotnej podstaty nášho jestvovania. Svet je usporiadaný udivujúco múdro, tajomne a zaujímavo: človek neustále kmitá sem a tam, čosi robí, o čosi sa usiluje, no nevie, že každodenne, v každú hodinu sa prozreteľne, zhora, uskutočňujú udalosti a stretnutia, ktoré usmerňujú jeho životné kroky na jedinú spasiteľnú cestu vytyčenú v tomto svete osobne pre

---

¹ *Prečo verím v Boha (Почему я верю в Бога)*. Rozhovor pre časopis Almanach zázrakov, senzácií, tajomstiev *Neexistuje (Не может быть)*, 1994, č. 3 (28), február, Moskva.

neho samého. Najčastejšie to človek nezbadá, alebo to ihneď zavrhné a ďalej kmitá sem a tam.

Preto je vrcholne dôležité – ak zrazu človek zišiel z cesty – neprehliadať isté osobité výstražné svetlá, ktoré sa zažihajú podľa princípu, na akom funguje atómová bomba: životné napomenutia sa postupne hromadia, vytvárajú kritické množstvo a dochádza k výbuchu – človeku sa nakoniec otvárajú oči a prudko zmení smer. Iný človek už v ranom detstve, od prvých krokov pevne vykročí predurčenou spasiteľnou cestu, napríklad prepodobní Sergej Radonežský a Serafim Sarovský, spravodlivý Ján Kronštadtský a niektorí ďalší; v mladosti sa to isté udialo so svätým Ambrózom Optinským, starcom Silvánom, atď.

Väčšina ľudí však všetky výstražné svetlá prehliada, a preto do smrti nenájde vlastnú cestu. V mojom prípade zafungoval princíp atómovej bomby a znamenal obrat životného nasmerovania o stoosemdesiat stupňov. Žiaľ, klapky z očí mi spadli trochu neskoro, ku koncu života, preto je i úspechov poskromne. Udialo sa to nasledovne.

Mladosť som mal naplnenú nadšením pre termodynamiku, ktoré viedlo k teoretickému a experimentálnemu dôkazu toho faktu, že svet je materiálny (v preklade z latinčiny – hmotný). Ešte sa neusmievajete: nehovorím o diabolskej nákaze tohto smilného storočia – o materializme, teda o jeho primitívnom chápaní zarytými materialistami, pre ktorých je tento termín bázou na zavrnutie všetkého duchovného (od slova „duch“) a ideálneho (absolútneho), ale hovorím o reálnom jestvovaní neviditeľných duší a duchov dobra a zla, ktorí sú, ako aj vy či ja, tiež materiálni, no odlišujú sa od nás skladbou svojej matérie.

Ako vidíte, je to principiálne inak postavená otázka a myslím si, že si ju filozofi a vedci infikovaní materialistickou nákazou nebudú osvojovať ľahko. Stačí spomenúť, ako sťažka do dnešného dňa prebieha privykanie na môj celkom prvý krok na ceste „zhmotne-

nia sveta“, keď v roku 1950 došlo k objasneniu tepelného javu tým, že v prírode jestvuje zvláštna termická matéria (pozri knihy *Termodynamika* z rokov 1961, 1965 a 1968 a iné), a nejde o chaotický pohyb mikročastíc. Následne sa aj pre všetky iné prosté javy odhalili zodpovedajúce špecifické matérie, ktoré hrajú úlohu tých prvotných stavebných kameňov, o nájdení ktorých snívajú starovekí filozofi a z ktorých je skutočne vystavaný Chrám Vesmíru.

Skutočnú revolúciu predstavujú chronálna a metrická matéria, ktoré zodpovedajú za čas a priestor. Prostredníctvom týchto materií teória a experiment priviedli k poznaniu duchov dobra a zla, pričom vysvitlo, že všetky anomálne javy (AJ) sú výplodom duchov zla. O tomto svedčia záporné chronálne žiarenia samotných duchov, ich zobrazení a stôp po ich prítomnosti, zhubný vplyv na človeka, atď. Z toho je jasné, že „každý pokojne uvažujúci človek, ak len nie je slepý a nie je úplný idiot“ (slová Marka Twaina), sa musí pred anomálnymi javmi (AJ) ako pred morovou epidémiou, v strachu zvrtnúť o stoosemdesiat stupňov – od temných síl k svetlým, lebo ničoho tretieho niet. To som aj učinil. S náležitým pokáním.

– *Povedzte, ako ste dospeli k tomu, že vo všetkých vašich článkoch prístupujete k svetu, ktorý nás obklopuje, z kresťanského zorného uhla?*

– Po roku 1950 počas „zhmotňovania sveta“ mnou neustále lomcovali „neutíchajúce výkyvy“ medzi dvoma protikladnými pólmi, akými sú Boh a satan s jeho anomálnymi javmi. Na počiatku bolo mnoho AJ a málo Boha, potom sa postupne, skokovo, tento množstevný pomer zmenil na opačný. Dôležitý prudký obrat sa udial v momente, keď sa mi z vôle Najvyššieho dostal do rúk rozsiahly článok o objave Ivana Panina, ktorý prvýkrát obrátil pozornosť na určité číselné zákonitosti vložené do Biblie a prísne matematicky (!) dokázal, že Bibliu samotný Stvoriteľ vesmíru doslova „vložil do mozgov“ ľuďom, ktorí ju písali. Čiže Biblia je, ako aj Boh, absolútne pravdivá, a to znamená, že je potrebné jej bezvý-

hradne veriť. Práve z jej prírodovedeckých textov som extrahoval predstavu o materiálnom pôvode času a priestoru, z čoho priamo vyplýva fakt, že duchovný svet jestvuje. Korunou Biblie je kresťanstvo. Taká je odpoveď na vašu otázku.

Je však zaujímavé obrátiť pozornosť na to, ako geniálne jednoducho, cielavedome a nepredvídateľne je človek „vedený“ po svojej životnej ceste – cesty Božie sú vskutku nevyspytateľné! Napríklad, osudnými sa mi stali dátumy 31. 10. 1970 a 6. 12. 1970, keď sa mi na pozvanie známeho organistu Olega Jančenka dvakrát pošťastilo vypočuť si organovú omšu Johana Sebastiana Bacha, ktorý sa obracal k Bohu jazykom svojej ohromujúcej hudby. Koncerty starodávnym spôsobom dopĺňali svietniky, sviečky... Urobili na mňa úžasný dojem: na prvom koncerte moja duša sama našla cestu k Bohu, druhý mysticky a prorocky osvetlil celý môj osud s jeho minulosťou, prítomnosťou a budúcnosťou, vzletmi i pádmi a napokon ma zaplavila vďačnosť. V mojom živote nasledoval neobvyčajný duševný rozmach: fyzikálne objavy sa len tak sypali ako z rohu hojnosti. Vtedy mi však nebolo dané rozumieť tejto mystickej udalosti. Teraz je mi zrejmé, že ak by som už vtedy všetko pochopil, z bohabojnosti by som sa odmietol zaoberať sa satanistickými anomálnymi javmi.

Význačným bol aj dátum 28. 3. 1976, keď som mal večer príležitosť z okna piateho poschodia hotelu Itkol pozorovať nečujný let UFO v podobe oslepujúco jasnej bielo svietiacej gule. Letelo do rokliny Donguz-Orun na pozadí s horou Čeget, čo je pod Elbrusom. Nijakú predstavu o UFO som vtedy nemal, no doma v Minsku (náhody na svete nejestvujú!...) ma čakal list od Felixa Zigeľa, ktorého som vtedy nepoznal, s pozvánkou predniesť prednášku v MAI na sympóziu o tematike UFO. Sympóziu úrady zakázali, no „dostali sa ku mne“ obsírne informácie o „lietajúcich tanieroch“ vo forme znalcov, kníh, článkov, dokumentov.